

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 109/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. arch. J. B. - DAVID, P., zastúpenej advokátkou JUDr. K. C., P., ktorou žiadala vysloviť porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-47 Cb 136/96 v spojení s postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 327/98, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. arch. J. B. – DAVID o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2004 doručená sťažnosť Ing. arch. J. B. - DAVID, P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou žiadala vysloviť porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-47 Cb 136/96 v spojení s postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 327/98.

Podľa sťažovateľky najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 Obo 327/98 z 27. januára 1999 potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. Z-2-47 Cb 136/96 z 5. júna 1998. Proti rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka 16. apríla 1999 podala dovolanie, ktoré bolo najvyšším súdom (v tomto prípade ako dovolacím súdom) odmietnuté uznesením sp. zn. Obdo V 38/2001 z 29. októbra 2003 z dôvodu, že proti rozsudku odvolacieho súdu nebolo dovolanie prípustné. Sťažovateľka namieta, že postupom krajského súdu a následne v spojení s postupom odvolacieho súdu jej bolo odňaté právo konať a náležite uplatňovať svoje práva.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Postupom Krajského súdu Bratislava v konaní vedenom pod č. k. Z-2-47 Cb 136/96 a následne v spojení s postupom Najvyššieho súdu SR ako odvolacieho súdu v konaní vedenom pod č. k. 4 Obo 327/98 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu ustanovené v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Sťažnosť sťažovateľky bola doručená ústavnému súdu 24. marca 2004. Od 27. januára 1999, keď bol napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 327/98 z 27. januára 1999 potvrdený rozsudok krajského súdu sp. zn. Z-2-47 Cb 136/96 z 5. júna 1998, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka namietala konanie krajského súdu a najvyššieho súdu (ako odvolacieho súdu), nenamietala konanie najvyššieho súdu (ako dovolacieho súdu) vedené pod sp. zn. Obdo V 38/2001. Ústavný súd dodáva, že podaním dovolania, na ktoré neboli splnené

podmienky pre jeho neprípustnosť, nemohlo dôjsť k predĺženiu lehoty na podanie sťažnosti vo vzťahu k namietaným postupom oboch súdov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľky o porušení označených základných práv odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2004